

1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ระบอบการปกครองดั้งเดิมของประเทศไทยเป็นแบบสมบูรณาญาสิทธิราชย์ ที่มีพระมหากษัตริย์เป็นประมุขและมีอำนาจสูงสุด โดยเริ่มตั้งแต่สมัยสุโขทัยที่มีการปกครองแบบพ่อปกครองลูก แต่ในสมัยอยุธยา การปกครองได้เปลี่ยนมาเป็นแบบที่กษัตริย์มีอำนาจสิทธิ์ขาดแบบทรวราช และลักษณะการปกครองแบบนี้ก็ได้ถือปฏิบัติกันเรื่อยมา จนถึงปี พ.ศ. 2475 คณะราษฎร ซึ่งประกอบไปด้วยข้าราชการทหารและพลเรือน โดยมีแกนนำคนสำคัญ¹ ได้แก่ นายพันเอก พระยาพหลพลพยุหเสนา (พจน์ พหลโยธิน) นายพันเอก พระยาทรงสุรเดช (เทพ พันธุมเสน) นายพันตรี หลวงพิบูลสงคราม (แปลก จิตตะสังคะ) นาวาตรี หลวงสินธุสงครามชัย (สินธุ์ กมลนาวิน) หลวงประดิษฐมนูธรรม (ปรีดี พนมยงค์) และร้อยโทประยูร ภมรมนตรี ได้ก่อการปฏิวัติ เปลี่ยนแปลงการปกครอง จากระบอบสมบูรณาญาสิทธิราชย์ มาเป็นระบอบประชาธิปไตย ที่มีพระมหากษัตริย์เป็นประมุขแต่อยู่ภายใต้รัฐธรรมนูญ ซึ่งถือเป็นกฎหมายสูงสุดของประเทศ โดยเงื่อนไขสำคัญที่คณะราษฎรนำมาเป็นข้ออ้างในการปฏิวัติก็คือ วิกฤติการณ์ทางเศรษฐกิจของประเทศที่เป็นผลทำให้ประชาชนต้องประสบกับความเดือดร้อน ซึ่งมีผลสืบเนื่องมาจากภาวะเศรษฐกิจตกต่ำทั่วโลก ได้ส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจของไทยอย่างรุนแรง ประกอบกับในปี พ.ศ. 2473 และ 2474 ได้เกิดภาวะฝนแห้งแล้งภายในประเทศ ทำให้การผลิตไม่ได้ผล ชาวนาจำนวนมาก

¹ กองส่งเสริมและประสานงานวิจัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. เอกสารการประชุมวิชาการประจำปี 2535 เรื่อง 100 ปี แห่งการปฏิรูปการปกครองในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว: พัฒนาการและผลกระทบต่อสังคมไทย, 20-21 กรกฎาคม 2535. หน้า 251.

ต้องล้มละลาย เพราะผลผลิตนอกจากจะเก็บเกี่ยวได้น้อยแล้ว ราคายังตกต่ำ อันเนื่องมาจากผลกระทบของเศรษฐกิจโลกดังกล่าว ทำให้ชาวนามีรายได้น้อยไม่เพียงพอในการชำระหนี้สิน ในขณะที่สินค้าอุปโภคบริโภคที่จำเป็นกลับมีราคาแพง รัฐบาลภายใต้การปกครองของพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว ได้พยายามแก้ไขภาวะเศรษฐกิจโดยเฉพาะปัญหา การเงินการคลังอย่างเต็มที่ โดยพยายามตัดค่าใช้จ่ายที่ไม่จำเป็นลงอย่างมาก จนถึงขนาดตัดงบประมาณแผ่นดินลงเกือบ 20 ล้านบาท ซึ่งหมายถึงว่า จะต้องมีการปลดข้าราชการออกบางส่วน วิกฤติการณ์ทางเศรษฐกิจดังกล่าวนี้เอง ทำให้คณะราษฎร ที่มีความประสงค์จะทำการเปลี่ยนแปลงการปกครองอยู่แล้ว ได้ถือโอกาสใช้เป็นข้ออ้างในการเปลี่ยนแปลงการปกครอง จนประสบผลสำเร็จเมื่อวันที่ 24 มิถุนายน 2475 และคณะราษฎรได้ประกาศนโยบายหลัก 6 ประการ² คือหลักเอกราชในทางการเมือง เศรษฐกิจ การศาล หลักความปลอดภัย หลักความสมบูรณ์ของราษฎรในทางเศรษฐกิจ หลักสิทธิเสมอภาค หลักเสรีภาพ และหลักการศึกษา

ต่อมาพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าฯ ได้ทรงพระราชทานรัฐธรรมนูญฉบับชั่วคราวให้แก่ประชาชนเมื่อวันที่ 27 มิถุนายน 2475 และหลังจากนั้นเป็นต้นมา พระราชอำนาจของพระมหากษัตริย์ไทย ในการบริหารประเทศโดยตรงก็ได้สิ้นสุดลง แต่พระองค์ก็ยังคงทรงอยู่ในฐานะอันสูงส่ง และเป็นที่เคารพนับถือของประชาชนต่อไป

การศึกษาในเรื่องนี้ เริ่มตั้งแต่ พ.ศ. 2475 ซึ่งเป็นปีที่คณะราษฎรได้ยึดอำนาจรัฐจากพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าฯ สำเร็จ แล้วก็ได้จัดตั้งรัฐบาลขึ้นใหม่ ซึ่งคณะรัฐบาลชุดนี้เรียกกันในสมัยนั้นว่า "คณะกรรมาการราษฎร" มีหน้าที่บริหารราชการแผ่นดิน ตามพระราชบัญญัติธรรมนูญการปกครองแผ่นดินสยามชั่วคราว พ.ศ. 2475 ซึ่งประกอบไปด้วยกรรมการทั้งหมด 15 คน โดยมีพระยามโนปกรณนิติธาดา เป็นประธานกรรมาการราษฎร คณะรัฐบาลในนามของคณะกรรมาการราษฎรนี้ ส่วนใหญ่เป็นผู้ร่วมก่อการเปลี่ยนแปลงการปกครองแผ่นดิน ได้บริหารราชการแผ่นดิน

² เรื่องเดียวกัน. หน้า 249

หลังจากยึดอำนาจ เมื่อวันที่ 24 มิถุนายน 2475 จนถึงวันที่ 10 ธันวาคม 2475 อันเป็นวันที่มีรัฐธรรมนูญฉบับถาวรใช้เป็นที่ครั้งแรกในประเทศไทย คณะรัฐบาลชุดนี้ก็สิ้นสุดลง หลังจากนั้น ประเทศไทยก็มีรัฐบาลชุดใหม่ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรสยาม พ.ศ. 2475 โดยมีประกาศพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯแต่งตั้งพระยามโนปกรณนิติธาดาเป็นนายกรัฐมนตรี และมีรัฐมนตรีร่วมรัฐบาลอีก 19 คน³ แต่เมื่อคณะรัฐบาลได้เข้าบริหารประเทศก็ได้เกิดอุปสรรคต่าง ๆ มากมาย เช่น เกิดความขัดแย้งระหว่างพระมหากษัตริย์กับรัฐบาล เกิดความไม่เข้าใจระหว่างรัฐบาลกับประชาชน และบุคคลในคณะราษฎรเองก็มีการแตกแยกกระหองระแหงกัน ความขัดแย้งได้ทวีความรุนแรงจนถึงเมื่อวันที่ 1 เมษายน 2476 รัฐบาลได้เสนอให้ออกพระราชกฤษฎีกาปิดสภาผู้แทนราษฎร งดใช้รัฐธรรมนูญเป็นการชั่วคราว และมีการแต่งตั้งคณะรัฐมนตรีชุดใหม่ โดยมีพระยามโนปกรณนิติธาดา เป็นนายกรัฐมนตรีอีกครั้งหนึ่ง ต่อมาในวันที่ 20 มิถุนายน 2476 นายทหารกลุ่มหนึ่งนำโดยพระยาพหลพลพยุหเสนาได้เข้ายึดอำนาจและบังคับให้พระยามโนปกรณนิติธาดานายกรัฐมนตรีลาออกจากตำแหน่งแล้ว เสนอให้มีการแต่งตั้งพระยาพหลพลพยุหเสนา เป็นนายกรัฐมนตรี ซึ่งหลังจากนั้นไม่นานนักก็เกิดกบฏวระเดชในเดือนตุลาคม 2476 โดยผู้สนับสนุนพลเอกพระวรวงศ์เธอพระองค์เจ้าบวรเดช อดีตนายทหารชั้นผู้ใหญ่เมื่อก่อนการเปลี่ยนแปลง ผลปรากฏว่าฝ่ายรัฐบาลเป็นฝ่ายชนะ เมื่อปราบปรามฝ่ายกบฏได้แล้ว จึงจัดให้มีการเลือกตั้งเป็นครั้งแรกในปลาย พ.ศ. 2476 โดยกำหนดให้มีการเลือกตั้งโดยทางอ้อม คือ เลือกตั้งผู้แทนตำบลก่อนแล้วจึงให้ผู้แทนตำบลเลือกผู้แทนราษฎรประเภทที่ 1 มีจำนวนทั้งสิ้น 78 คน ส่วนอีกประเภทหนึ่งมาจากการแต่งตั้ง ซึ่งมีจำนวนเท่ากับประเภทแรก

การสืบทอดอำนาจของคณะราษฎร ได้ดำเนินมาจนถึงเดือนธันวาคม 2481 จอมพล ป. พิบูลสงคราม ก็ได้รับเลือกให้เป็นนายกรัฐมนตรี ต่อจากพระยาพหลพลพยุหเสนา ที่ต้องออกจากการเป็นหัวหน้าคณะรัฐบาลเพราะแพ้คดีในสภา อันเป็นมติ

³ สุรวุฒิ ปัดไธสง. อำนาจและทรัพยากรทางการเมือง : ศึกษากรณี จอมพล ป. พิบูลสงคราม. มิถุนายน 2536, หน้า 22-23.

เกี่ยวกับงบประมาณแผ่นดิน และบุคคลผู้ร่วมคณะรัฐบาลกับจอมพล ป. พิบูลสงคราม ก็ล้วนแล้วแต่เป็นพรรคพวกของจอมพล ป. พิบูลสงครามทั้งสิ้น จึงเป็นการสะท้อนให้เห็นถึงกลุ่มฐานอำนาจของเขาในส่วนองค์กรทางการเมืองที่เรียกว่าคณะรัฐมนตรีได้เป็นอย่างดี สำหรับองค์กรทางการเมืองที่สำคัญอีกองค์กรหนึ่งก็คือ พรรคการเมือง ซึ่งขณะนั้นได้มีนักการเมืองทั้งฝ่ายรัฐบาลและฝ่ายค้าน เรียกร้องให้มีพรรคการเมืองเกิดขึ้น แต่จอมพล ป. พิบูลสงครามไม่ต้องการให้มีการจัดตั้งพรรคการเมืองเพราะเขาเห็นว่าพรรคการเมือง อาจทำให้เกิดความไม่มั่นคงในชาติได้ แต่จากแรงผลักดันให้มีพรรคการเมืองของสังคม ทำให้จอมพล ป. พิบูลสงคราม ต้องนำเรื่องการให้มีพรรคการเมือง เข้าพิจารณาในที่ประชุมคณะรัฐมนตรีหลายครั้ง แต่ในท้ายที่สุด ที่ประชุมคณะรัฐมนตรีก็ได้มีมติออกมาว่ายังไม่สมควรให้มีพรรคการเมืองเกิดขึ้น ซึ่งตรงกับความต้องการของจอมพล ป. พิบูลสงคราม

ต่อมาในปี พ.ศ. 2487 จอมพล ป. พิบูลสงคราม ต้องประสบกับมรสุมทางการเมือง อันเนื่องมาจากรัฐบาลของเขาแพ้คดีในสภาคือ สภาผู้แทนราษฎร ไม่ยอมอนุมัติพระราชกำหนดระเบียบราชการบริหารนครบาลเพชรบูรณ์ และพระราชกำหนดจัดสร้างพุทธบุรีมณฑล จอมพล ป. พิบูลสงคราม จึงประกาศลาออก เมื่อวันที่ 24 กรกฎาคม 2487 จึงเป็นการสิ้นสุดอำนาจทางการเมืองของจอมพล ป. พิบูลสงคราม ในตำแหน่ง นายกรัฐมนตรีสมัยแรก⁴

ดังนั้น จะเห็นได้ว่าบทบาทของคณะราษฎร ภายหลังจากมีการเปลี่ยนแปลงการปกครองแล้วได้กลายมาเป็นกลุ่มที่มีอำนาจครอบงำทั้งฝ่ายบริหาร และรัฐสภาในเวลาเดียวกัน ทั้งนี้ เนื่องจากฝ่ายบริหารเกือบทั้งหมดมาจากสมาชิกของคณะราษฎร ในขณะที่รัฐสภาซึ่งเป็นแบบสภาเดียว⁵ คือ มีเฉพาะสภาผู้แทนราษฎรที่ประกอบด้วย

4 เรื่องเดียวกัน. หน้า 61

5 สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา. พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวกับรัฐสภา. พิมพ์ครั้งแรก, (กรุงเทพมหานคร : บริษัท แอสโซซิเอทเต็ด ไฮ-คลาส กรุ๊ป จำกัด, 2539), หน้า 133.

สมาชิก 2 ประเภท มีจำนวนเท่ากัน โดยประเภทหนึ่งมาจากการเลือกตั้งทางอ้อม โดยให้ราษฎรเลือกตั้งผู้แทนตำบลก่อน แล้วให้ผู้แทนตำบลเลือกผู้แทนราษฎร และอีกประเภทหนึ่ง มาจากการแต่งตั้ง ซึ่งในทางปฏิบัตินายกรัฐมนตรีจะเป็นผู้รับสนองพระบรมราชโองการให้พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้ง ซึ่งนั่นก็หมายความว่า นายกรัฐมนตรีย่อมมีแนวโน้มที่จะเสนอชื่อบุคคลที่เป็นฐานอำนาจให้ตนเอง และผลการเช่นนี้ ก็กลายเป็นสิ่งค้ำจุนอำนาจของฝ่ายบริหาร ตลอดมาตั้งแต่ พ.ศ. 2475 จนถึง พ.ศ. 2489 และนอกจากนี้ แม้ว่าจะมีการยุบสภา เพราะรัฐบาลแพ้คะแนนเสียง ในรัฐสภาที่ครั้งก็ตาม ผู้ที่รัฐสภาเลือกกลับมาเป็น นายกรัฐมนตรีจะวนเวียนอยู่ในแวดวงของสมาชิกคณะราษฎรทั้งสิ้น สิ่งเหล่านี้ ย่อมแสดงให้เห็นว่า กลไกในการควบคุมอำนาจรัฐของสถาบันซึ่งเป็นตัวแทนของประชาชน อันได้แก่ รัฐสภา ถูกครอบงำโดยฝ่ายบริหาร จึงเป็นปัญหาสำคัญที่จะต้องศึกษาว่า กระบวนการในการตรากฎหมายของรัฐสภาไทยในระหว่าง พ.ศ. 2475-2489 ได้ถูกครอบงำโดยอิทธิพลของคณะราษฎร ซึ่งประกอบไปด้วยฝ่ายข้าราชการทหารและพลเรือนหรือไม่ ลักษณะเนื้อหาของกฎหมายที่ผ่านการพิจารณาของรัฐสภาออกมา บังคับใช้เป็นกฎหมายนั้น เป็นไปเพื่อประโยชน์ของประชาชน หรือคณะราษฎรมีเหตุผลและบุคคลใดอยู่เบื้องหลังการผลักดันให้มีกฎหมายเช่นนั้น ข้อเท็จจริงเหล่านี้จะเป็นตัวชี้ให้เห็นถึง เจตนารมณ์ที่แท้จริงของกฎหมาย และผู้ที่ได้ประโยชน์จากกฎหมายนั้น

นอกจากนี้ จะได้ศึกษาว่า ในการตรากฎหมายของรัฐสภาไทยในระหว่าง พ.ศ. 2475-2489 นั้น มีปัจจัยใดบ้างที่มีอิทธิพลหรือผลกระทบต่อกระบวนการนิติบัญญัติ และลักษณะเนื้อหาของกฎหมายที่ร่างขึ้นมาบังคับใช้ ทั้งนี้ เพราะกฎหมายนอกจากจะถูกใช้เป็นเครื่องมือในการควบคุมความประพฤติของคนในสังคมแล้ว กฎหมายยังเป็นสิ่งที่ใช้ในการตอบสนองความต้องการด้านต่าง ๆ ของคนในสังคมอีกด้วย แต่ในสภาพความเป็นจริงแล้วกฎหมายที่ผ่านการพิจารณาของรัฐสภาออกมาบังคับใช้อาจจะไม่ได้ตอบสนองต่อความต้องการที่เป็นประโยชน์อันแท้จริงของสังคมก็ได้ เพราะมีปัจจัยอื่น ๆ อีกมากมายที่อาจมีผลทำให้ลักษณะเนื้อหาและเจตนารมณ์ของกฎหมาย เบี่ยงเบนไปจากความถูกต้อง หรือตามที่มันควรจะเป็น จึงมีปัญหาคือปัญหาและความจำเป็น

ที่จะต้องศึกษาว่า มีปัจจัยแวดล้อมทั่ว ๆ ไป ซึ่งได้แก่ สภาพทางการเมือง การปกครอง เศรษฐกิจ และสังคม รวมทั้ง ปัจจัยอื่นใดบ้าง ที่มีผลกระทบหรือมีอิทธิพลต่อลักษณะ เนื้อหาและเจตนารมณ์ของกฎหมายแต่ละฉบับ ทั้งนี้ เพื่อให้ทราบถึงปัญหาที่แท้จริงในกระบวนการนิติบัญญัติของประเทศไทย และพิจารณาหาแนวทางในการแก้ไขปัญหาดังกล่าวในโอกาสต่อไป

การศึกษาวิจัยเรื่อง บทบาทของรัฐธรรมนูญในการตรากฎหมาย ซึ่งเป็นการศึกษาถึงบทบาทของคณะราษฎร ในกระบวนการนิติบัญญัติในระหว่าง พ.ศ. 2475 - 2489 จึงนับว่ามีความสำคัญอย่างมากเพราะจะทำให้ทราบถึงความสัมพันธ์ระหว่างรัฐสภากับฝ่ายบริหาร ในส่วนที่เกี่ยวกับการตรากฎหมายว่ามีลักษณะอย่างไร ความสัมพันธ์ดังกล่าวนี้ เป็นไปตามหลักประชาธิปไตยในระบบรัฐสภาหรือไม่ ลักษณะเนื้อหา และวัตถุประสงค์ของกฎหมาย เป็นไปตามเจตนารมณ์ของพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว ที่สละพระราชอำนาจของพระองค์ให้แก่ ปวงชนชาวไทยทุกคน และเป็นไปเพื่อสนองความต้องการของประชาชนส่วนใหญ่ในสังคมหรือไม่ เพียงใด ตลอดจนกลไกและอำนาจหน้าที่ของรัฐสภาไทยในขณะนั้น มีความเหมาะสมต่อการให้ความคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของประชาชน เพียงใด และคณะราษฎรหรือฝ่ายบริหาร ได้ใช้กระบวนการนิติบัญญัติเป็นเครื่องมือในการแสวงหา และสืบทอดอำนาจทางการเมืองหรือไม่ อย่างไร

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

ในการศึกษาวิจัยเรื่อง บทบาทรัฐธรรมนูญในการตรากฎหมาย โดยศึกษาถึงบทบาทของคณะราษฎร ในกระบวนการนิติบัญญัติระหว่าง พ.ศ. 2475-2489 นี้ มีวัตถุประสงค์ คือ

1. เพื่อศึกษากระบวนการนิติบัญญัติของประเทศไทย ในระหว่าง พ.ศ. 2475-2489 ทั้งระบบ ตั้งแต่ขั้นตอน การริเริ่มเสนอร่างกฎหมายไปจนถึงการประกาศใช้เป็นกฎหมาย ว่าอยู่ภายใต้การชี้นำหรือการครอบงำของคณะราษฎรหรือไม่ อย่างไร

2. เพื่อศึกษาว่ามีปัจจัยใดบ้าง มีอิทธิพลต่อกระบวนการนิติบัญญัติของ รัฐสภาไทยในระหว่าง พ.ศ. 2475-2489 ทั้งที่เป็นปัจจัยภายในระบบรัฐสภาเอง และปัจจัยภายนอกที่เป็นบริบทแวดล้อม

3. เพื่อศึกษาถึงลักษณะของเนื้อหา และวัตถุประสงค์ของกฎหมายที่ตรา โดยรัฐสภาไทยในระหว่าง พ.ศ. 2475-2489 ว่าสอดคล้องกับเจตจำนงของ ประชาชน ในการส่งเสริมสิทธิเสรีภาพและสนองความต้องการของสังคม หรือเป็น ไปเพื่อการใช้กระบวนการทางกฎหมายในการเข้าสู่ และรักษาอำนาจรัฐไว้ในกลุ่ม ของตนเพื่อการแสวงหาประโยชน์โดยไม่ชอบธรรม

3. ขอบเขตของการวิจัย

ขอบเขตของการศึกษาในเรื่องดังกล่าวนี้ เป็นการศึกษาถึงกระบวนการ นิติบัญญัติของไทย โดยจะศึกษาเฉพาะกระบวนการตรากฎหมายในรูปพระราชบัญญัติ ของรัฐสภา ในระหว่าง พ.ศ. 2475-2489 ตั้งแต่ กระบวนการริเริ่มเสนอร่าง กฎหมาย การพิจารณาร่างกฎหมาย การอนุมัติ และการประกาศใช้เป็นกฎหมาย โดยจะทำการศึกษา ค้นคว้า และวิจัยจากตำรา เอกสาร พระราชบัญญัติ ราชกิจจานุเบกษาและรายงานการประชุมสภาผู้แทนราษฎรในระหว่าง พ.ศ. 2475- 2489 เพื่อให้ทราบถึงเจตนารมณ์ที่แท้จริงของกฎหมายแต่ละฉบับ ว่าเป็นอย่างไร ผู้ใดบ้าง เป็นผู้ได้รับประโยชน์โดยตรงจากผลบังคับของกฎหมายนั้น นอกจากนี้ ยังจะศึกษา วิเคราะห์ถึงประเภท และลักษณะเนื้อหาของกฎหมายที่ผ่านการพิจารณา ของรัฐสภาว่ามีความเหมาะสมและสอดคล้องกับสภาพของบ้านเมืองหรือไม่ อย่างไร

4. สมมติฐานของการวิจัย

สมมติฐานของการศึกษาวิจัยเรื่อง บทบาทรัฐสภาไทยในการตรากฎหมาย ในระหว่าง พ.ศ. 2475-2489 มีดังต่อไปนี้ คือ

1. สภาพทางการเมืองการปกครอง เศรษฐกิจและสังคม มีผลกระทบต่อลักษณะเนื้อหา และวัตถุประสงค์ของกฎหมายที่ตราโดยรัฐสภาในระหว่าง พ.ศ. 2475 - 2489

2. บทบาทของข้าราชการ สมาชิกรัฐสภา รัฐบาล(คณะกรรมการราษฎร) รวมทั้ง รูปแบบโครงสร้างของรัฐสภา และกลุ่มผลประโยชน์ มีอิทธิพลต่อลักษณะเนื้อหาของกฎหมายและกระบวนการนิติบัญญัติของรัฐสภาไทย

3. กฎหมายที่ตราโดยรัฐสภาไทย ในระหว่าง พ.ศ. 2475-2489 บางส่วนถูกชี้้นำหรือถูกครอบงำ โดยคณะราษฎร เจตนารมณ์ของกฎหมายส่วนใหญ่ที่ตราขึ้นจึง เป็นไปเพื่อเจตจำนงของคณะราษฎร

5. วิธีดำเนินการวิจัย

ใช้วิธีการวิจัยเอกสารเป็นหลัก โดยค้นคว้าจากตำรา พระราชบัญญัติราชกิจจานุเบกษา และรายงานการประชุมสภาผู้แทนราษฎร และเอกสารวิชาการต่าง ๆ

6. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. การศึกษาบทบาทของรัฐสภาไทยในการตรากฎหมายในระหว่าง พ.ศ. 2475-2489 จะทำให้เกิดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับกระบวนการนิติบัญญัติ ในช่วงหลังมีการเปลี่ยนแปลงการปกครองจากระบอบสมบูรณาญาสิทธิราชย์ มาเป็นระบอบประชาธิปไตยในระบบรัฐสภา โดยคณะราษฎรว่าเป็นไปเพื่อประชาชนและประโยชน์ของส่วนรวม สมดังเจตนารมณ์ของพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว ที่ไม่ทรงต้องการสละพระราชอำนาจของพระองค์ให้แก่คณะหนึ่งคณะใดโดยเฉพาะ แต่ทรงต้องการพระราชทานอำนาจของพระองค์นั้น ให้แก่ประชาชนชาวไทยทุกคน หรือไม่อย่างไร

2. ทำให้รัฐสภา ซึ่งมีหน้าที่ในการตรากฎหมายต้องคำนึงถึงหลักเกณฑ์สภาพการเมืองการปกครอง เศรษฐกิจและสังคม รวมทั้ง บทบาทขององค์กรและกลุ่มผลประโยชน์ต่าง ๆ ซึ่งเป็นบริบทแวดล้อมที่มีอิทธิพลและผลกระทบต่อลักษณะเนื้อหา วัตถุประสงค์ของกฎหมาย เพื่อให้กฎหมายที่บัญญัติขึ้น เกิดความถูกต้องเที่ยงธรรม ทันทต่อเหตุการณ์และสอดคล้องกับสภาพความเป็นจริงของสังคมในขณะนั้น

3. เพื่อเป็นพื้นฐานในการพิจารณาถึงปัญหาต่าง ๆ ในกระบวนการตรากฎหมายของรัฐสภาไทย ที่มีสมาชิกถูกรอรับงำโดยฝ่ายบริหาร ตลอดจนการพิจารณาหาแนวทางในการแก้ไขปัญหาดังกล่าว